

věci, byl podle § 114 b) živn. ř. a § 21 (3) stanov Gremia pražského obchodnictva příslušný zemský úřad. Tento o ní rozhodl a ji neschválil, nýbrž schválilo ji k odvolání smluvních stran teprve ministerstvo obchodu. Podle zákona č. 499/1917 ř. z. a vyhlášky veškerého ministerstva č. 504/1917 ř. z. byly však přikázány k působnosti ministerstva sociální péče mimo jiné také živnostenské právo dělnické a ochrana dělníků, jakož i zákonodárné a správní náležitosti úpravy živnostenského pracovního a služebního poměru. Mělo tedy odvolání z rozhodnutí zemského úřadu, jímž nebyla schválena hromadná smlouva, o kterou jde v souzené věci, býti podáno podle § 143 živn. ř., § 1 zákona č. 499/1917 ř. z. a čl. 8 (1) zákona č. 125/1927 Sb. z. a n. na ministerstvo sociální péče a toto bylo příslušné k rozhodnutí o něm. Ale tu nejde o příslušnost věcnou, pro kterou má význam jen, který úřad rozhodl v první stolici, nýbrž jen o příslušnost funkční, která vedle příslušnosti věcné nemá zvláštní důležitosti (srov. Hoetzellovo Československé správní právo, 1937, str. 94).

Čís. 17504.

Byl-li dědic přihlásivší se k pozůstalosti podle zákona pozůstalostním soudem podle § 126 nesp. pat. poukázán, aby žalobu podal na dědice přihlásivšího se z testamentu a zemřel-li tento ještě před podáním žaloby, jest dědické právo uplatnití sporem proti osobě, na kterou kolidující dědické právo zemřelého testamentárního dědice přešlo, t. j. proti jeho dědici, nikoliv proti jeho pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1939, Rv II 459/39.)

V pozůstalostním řízení po Leopoldu H. přihlásili se k pozůstalosti a to z testamentu Kateřina H. a ze zákona Robert H., jenž byl usnesením okresního soudu v P. ze dne 21. ledna 1936 poukázán podle § 126 nesp. pat., aby podal žalobu na dědičku přihlásivší se z testamentu. Tato dědička, to jest pozůstalá vdova Kateřina H. však podle žalobcova přednesu zemřela již 17. prosince 1935. Žalobou, podanou na pozůstalost po této dědičce, domáhá se žalobce výroku, že pozůstalá manželka Leopolda H. není způsobilá dědit po tomto zůstaviteli a je z dědického práva vyloučena a že nemá dále k pozůstalosti po Leopoldu H. dědického práva. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobou, o niž jde, nevyhověl žalobce usnesení pozůstalostního soudu ze dne 21. února 1936, podav žalobu na pozůstalost Kateřiny H., neboť podle § 537 obč. zák. přešlo dědické právo Kateřiny H. tak zv. transmissí dědictví na její dědičku (Annu P.), která se k dědictví přihlásila. Nemohlo tedy dědické právo Kateřiny H. přejíti na její vlastní pozůstalost. Pozůstalosti po Kateřině H. tedy nepřísluší vůbec žádné dě-

dické právo a není proto tato pozůstalost povolána k tomu, aby byla stranou ve sporu o dědické právo žalobcovo. Když Kateřina H. již zemřela, musí žalobce svůj spor o dědické právo vyřídit si s tou dědičkou, na kterou přešlo dědické právo Kateřiny H. Neboť po smrti Kateřiny H. je tu již jen kolise mezi dědičkou přihláškou žalobcovou k pozůstalosti po Leopoldu H. a dědičkou přihláškou Anny P. Dokáže-li žalobce ve sporu proti Anně P., že Kateřina H. byla nezpůsobilá dědit po Leopoldu H., pak z toho bude plynouti, že Kateřina H. transmissí nepřenesla své dědické právo na svou dědičku. Nedokáže-li však žalobce nezpůsobilost Kateřiny H. dědit po Leopoldu H., pak Kateřina H. převedla transmissí podle § 537 obč. zák. na svou matku Annu P. také svoje dědické právo po Leopoldu H., a tím bude spor o dědické právo žalobcovo vyřízen. Když tedy v usnesení pozůstalostního soudu ze dne 21. února 1936 nestojí, že žalobce má podati žalobu o určení svého práva dědického na pozůstalost Kateřiny H-ové, nemá žalobce právního zájmu na určení dědického práva sporem proti subjektu, kterému kolidující právo dědické nepřísluší. Ježto k nedostatku právního zájmu na určení práva dlužno hleděti z moci úřední, jest již z tohoto důvodu žaloba neopodstatněna, takže nižší soudy právem jí nevyhověly, třeba z jiných důvodů.

Čís. 17505.

Promlčení převodního poplatku nepřetrhuje se vydáním záručního příkazu, sloužícího jen tomu, aby erár mohl vésti exekuci i proti novému nabyvateli.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1939, R I 275/39.)

Rozvrhuje nejvyšší podání, nepřikázal prvý soud přihlášený převodní poplatek v přednostním pořadí. Důvody: Bernímu úřadu v M. nebyl přikázán v pořadí výsadním převodní poplatek, ježto jde o převod podle tržové smlouvy ze dne 15. září 1930 a poplatek z tohoto převodu byl vyměřen již v říjnu 1932, splatným se stal dne 20. listopadu 1932 a byl na prodané nemovitosti knihovně zajištěn dne 25. srpna 1933. Od tohoto zajištění uplynulo více než 3 roky, takže přednostní pořadí poplatku zaniklo a vydáním dodatečného nového záručního příkazu na pravoplatně vyměřený a knihovně zajištěný převodní poplatek, doručeného novým nabyvatelům nemovitosti dne 1. prosince 1937, neplyne nová lhůta pro požadování poplatku v přednostním pořadí, ježto pořadí řídí se výhradně podle původně vydaného platebního příkazu. Rekursní soud převodní poplatek přikázal v přednostním pořadí. Důvody: Záruční platební příkaz byl doručen novým majitelům dne 1. prosince 1937. Důsledkem toho byla přetržena dnem 1. prosince 1937 tříletá lhůta promlčení a vzhledem k tomu, že k rozvrhu nejvyššího podání došlo dne 30. ledna 1939, není tu promlčení prvním soudem předpokládaného a bylo proto rozhodnuto, jak svrchu uvedeno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.